

Ema Žulić, 4.G2

Morana

Kiselkast okus lijepi se za moje zube. Gladak je poput mlakog voska.

Popuštam, a jezik mi se lijeno izvlači i stišće, crvoliko se migolji među pukotinama mojih kutnjaka, liže taj sloj koji mi je ukiselio usta. Suhoća me natjera da se trgnem, a usne mi pucaju bolno i krv se skuplja u napuklim brazdama moje kože.

(Pokvareno meso ima okus upravo onakav kakav mu je miris — kiseo ili oštar. Sadrži spore plijesni koje stvaraju i šire bakterije uzrokujući taj neugodni miris.)

Smrad raspadanja prodire mi u nosnice — sama trulež i gorčina.

Držim dah, ali miris se penje poput otrovne zmije i odjednom me napadne nasrtljiva mučnina. Plitki izdisaj sklizne mi iz grkljana poput zimskog vjetra (*Prosinac, December... “And each separate dying ember wrought its ghost upon the floor.”*)¹. Jalovo kobeljanje u nelagodi neće olakšati moju slabost. Gušim u sebi još jedan bolesni udisaj.

(Mesojedi imaju izražen osjet mirisa, ključan za lov i preživljavanje jer im pomaže locirati plijen, pratiti kretanje i prepoznati prijetnje.)

Osjećam zemlju, hladnu i vlažnu, kako se mrvli na jagodicama mojih pothlađenih prstiju.

Zgrušava se poput krvi, a na dodir me podsjeća na mljeveno meso i iracionalne fobije (*Fobija? Karnofobija? Tanatofobija?*). Život koji je sigurno zarobljen u tlu dopušta hladnoći da mi načne kosti, izjeda ih dok ne postanu nazubljene i opasne. Pitam se bi li mogle biti dovoljno oštre da probiju tkivo i napuste moje tijelo, da ga ostave praznog i tromog.

(Rigor mortis ukočenost je tijela nakon smrti. Uzrokovana je iscrpljenjem energije za kontrakciju mišića. Zbog toga mišići postaju kruti i teško se pomiču.)

¹ Poe, A. Edgar. 1845. *The Raven*. New York Morning News

Čujem metalni cvilež stare vjetrulje kako škripi na buri.

Željezo je trošno, hrđavo i trulo. Opaka, oštra zima trese mi žile ispod kože. Ipak, osjećam kako mi se misli raščičavaju od guste magle. Sada bolje čujem ritam lepršavih, skladnih koraka, kao otmjeni ples ravno s bala i snijeg koji se drobi ispod nogu...

Snijeg? *Snijeg* —

Gromka zvonjava naglo nabuja *forte*, nošena vjetrom od negdje izdaleka. Mora da je podne. Čeznem saznati tko mi dolazi u posjet...

(What a horror they outpour

On the bosom of the palpitating air!

Yet the ear it fully knows,

By the twanging,

And the clanging,

How the danger ebbs and flows...)²

Vrijeme je da otvorim oči – točno kako biserno nebo otvori svoje beskrajne čeljusti kada sva kozmička i svjetovna pitanja prekipe iz njega, neopisivo očima pukog čovjeka.

Gotovo me zaslijepi, a moji premoreni kapci osjećaju njegovu silnu, velu težinu. Pokušam ga dosegnuti, ali prije nego što uspijem (*Jesu li mi mišići već istrunuli?*), koraci staju.

Ispred mene ukaže se lik žene. Žene s kosom poput ebanovine i ugljena, kožom kao blistavi led ili najfiniji, neukaljani baršun. Lice joj je sakriveno sjenom, kao tajna srebrnog Sunca. Ispruži ruku prema meni – blijedu, prsi i nokti kao sige s krova zimske kolibe. Vitka je, mrka figura tame na zastoru neba. Plamene sablje Sunca daju privid da je poput ognja, iznad nje svi su jezičci Duha Svetoga. (*Je li vještica? „Grda i opaka ona ti je, ta Mora“ – kažu svi, ali to je zasigurno greška. Ona koja me poziva, ljubavnica, ljupka milostiva, u svoje svilene odaje počinka. U tom trenutku ona je neodoljiva. Ona je Sjevernjača.*)

² Poe, A. Edgar. 1849. *The Bells*. Evening Mirror (New York)

Čini mi se da se smješka, a njezina nježna ruka na mojim je prsima (*drvenim prsima škripavoga lijesa od mahagonija*) dok me pritišće dublje u zemlju.

Ovdje sada spavam, ispod pokrivača tla. U udobnoj mrtvačkoj škrinji.

Prosinac i dalje živi (*Živi! Živi!*) u snježnim pahuljama što se tope na jeziku. U vlažnom, rosnom mirisu tkanine. U snijegu, blagom, krotkom i mekanom. A radosni cvrkut vrabaca kad stigne proljeće, pretičak je za taj skromni prizor.

Hrpa zemlje, neupadljiva i prosta. Leži usred stotinu spomenika, urezanih zlatnim slovima (*Ime, prezime, godine dvije. Još par riječi, i ništa više za sve vijeke.*) Ona dražesna žena odavno je otišla, a novi život nikne na malom brežuljku.

Taj je život u meni, ja sam taj život i to je vječnost.

Iznad mene, krizanteme su u cvatu.